

РЕШЕНИЕ

№ 477

гр. София, 27.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 18.01.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **11422** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 121, ал. 1, т. 1 от Закона за държавния служител (ЗДСл), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК. Делото е образувано по жалба на Д. Т. С., чрез адвокат Ф. с адрес за призоваване: [населено място], [улица], вх. 1, ап. 2 срещу Заповед № 8121к-13471/22.11.2022 г. на Министъра на вътрешните работи, с която на основание чл. 106, ал. 1, т. 5 от ЗДСл е прекратено служебното правоотношение на оспорващата.

В жалбата, от съда се иска оспорената заповед да бъде отменена, като незаконосъобразна. Сочи се, че при извършеното съкращение административният орган не е взел предвид факта, че оспорващата притежава необходимата професионална компетентност и опит, защото е била дългогодишен служител в системата на МВР. До месец октомври 2022 г. тя е заемала длъжността началник на отдел „Системи за наблюдение и оповестяване“, когато е била преназначена на друга по-ниска длъжност – държавен експерт в сектор „Електронни услуги“ към отдел „Информационни системи“. Инвокирани са доводи, че тази длъжност е била създадена със Заповед № 8121К-11337/21.09.2022 г. на Министъра на вътрешните работи, но е подписана по заместване от Заместник-министър. Към момента на издаването ѝ, Заместник-министъра, вече не е бил оправомощен да замества титуляра, поради което тя е нищожна. Оспорената уволнителна заповед е издадена на основание нищожна заповед, поради което също е нищожна. Твърди се, че предизвестие за прекратяване на служебното правоотношение е връчено на С. в края на работния ден

24.11.2022 г., при положение, че през целия ден тя е изпълнявала служебните си задължения. Това обстоятелство е в противоречие с трудовото законодателство и е основание за отмяна на оспорения акт.

По време на проведеното по делото открито заседание, оспорващата не се явява лично. Упълномощеният от нея адвокат Ф. поддържа жалбата.

Ответникът по оспорването, в лицето на Министъра на Вътрешните Работи не се явява. Пълномощникът му юриконсулт Й. оспорва жалбата. Счита, че заповедта е законосъобразно издадена в съответствие с материално-правни разпоредби и целта на закона.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и изразеното становище на ответника и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че към момента на прекратяването на служебното правоотношение, оспорващата е заемала длъжността „държавен експерт” в сектор „Електронни услуги”, в отдел „Информационни системи” в Дирекция „Комуникационни и информационни системи” на МВР.

На тази длъжност С. е преназначена със заповед № 8121к-11811/04.10.2022 г. на и.д. Административен секретар на МВР на основание чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР и заявление рег. № 5290р-16567/30.09.2022 г. До тогава тя е заемала длъжността началник на отдел „Системи за наблюдение и оповестяване”, при в Дирекция „Комуникационни и информационни системи” на МВР.

Видно от докладна записка рег. № 5290р-19637 от 14.11.2022 г. (л. 14) до Министъра на вътрешните работи, изготвена от Директора на Дирекция „Комуникационни и информационни системи” на МВР, е предложено съкращаване на служители в Дирекцията, сред които и Д. С., поради придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, по чл. 68, ал. 1 и ал. 2 от КСО. Към записката е приложена справка от ТП на НОИ, С. град, видно от което, С. има статус „Активен пенсионер”, но не получава пенсия за осигурителен стаж и възраст.

На Д. С. е връчено едномесечно предизвестие на 23.11.2022 г. за прекратяване на служебното правоотношение, на основание чл. 106, ал. 1, т. 5 от ЗДСл.

Вземайки предвид установените факти Министърът на вътрешните работи е издал оспорената заповед.

По делото са приети като доказателства документи – копия от трудови книжки, удостоверения образец УП-2 и УП-3, справки и т.н.

Приети са заповеди № 8121к-11337/21.09.2022 г. за утвърждаване на нов щат на Дирекция „Комуникационни и информационни системи” на МВР и две заповеди на Министъра на Вътрешните Работи № 8121з-1205/16.09.2022 г. и № 8121з-1205/16.09.2022 г., за оправомощаване на лица, които да го заместят по време на отсъствието му.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е получена лично от Д. С. на 24.11.2022 г. Жалбата е подадена директно в АССГ на 07.12.2022 г., т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство срещу акт, с който се засягат

негови законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да издаде оспорения акт, административният орган е приел, че са налице основанията на чл. 106, ал. 1, т. 5 от ЗДСл.

Заповедта е издадена от компетентен орган. Съгласно чл. 108, изр. първо от ЗДСл, служебното правоотношение се прекратява от органа по назначаването. В случая заповедта, с която служебното правоотношение на жалбоподателя е прекратено е издадена от министъра на вътрешните работи. Съгласно чл. 33, т. 7 от ЗМВР, министерството на вътрешните работи се ръководи от министър, който управлява човешките ресурси и създава и закрива звена, извън тези, създадени със закона. Според чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР служителите на МВР са държавни служители. В чл. 158 от ЗМВР е предвидено, че министърът на вътрешните работи е орган по назначението на държавните служители в МВР. Следователно, той, в качеството си на орган по назначаване, е компетентен да изменя и прекратява служебните правоотношения на държавните служители.

Независимо от факта, че оспорващата не спори, че към датата на издаване на оспорената заповед е придобила право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, съгласно чл. 68, ал. 1 и ал. 2 от КСО, съдът с определението си за насрочване на делото, вземайки предвид практиката на ВАС (виж Решение № 5312 от 2.06.2022 г. на ВАС по адм. д. № 10945/2021 г., V о.), е указал на оспорващата, на основание чл. 171, ал. 4 от АПК, че са установяване на обстоятелството, дали същата е придобила право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, следва да ангажира изслушване на съдебно-трудова експертиза, при която вещото лице на база на представените документи, установяващи осигурителния стаж, направи изчисление дали същият е достатъчен, за придобиване на пенсия, съгласно изискванията на КСО, към датата на постановяване на оспорения акт.

По време на проведеното по делото открито заседание, адвокат Ф. потвърди, че доверителката ѝ не спори, че е придобила такава право.

Съгласно чл. 68, ал. 1 и ал. 2 от КСО, право на пенсия за осигурителен стаж и възраст се придобива при навършване на възраст 60 години и 10 месеца от жените и 63 години и 10 месеца от мъжете и осигурителен стаж 35 години и 2 месеца за жените и 38 години и 2 месеца за мъжете. От 31 декември 2016 г. възрастта се увеличава от първия ден на всяка следваща календарна година, както следва: 1. до 31 декември 2029 г. възрастта за жените се увеличава с по 2 месеца за всяка календарна година, а от 1 януари 2030 г. – с по 3 месеца за всяка календарна година до достигане на 65-годишна възраст; 2. до 31 декември 2017 г. възрастта за мъжете се увеличава с 2 месеца, а от 1 януари 2018 г. – с по 1 месец за всяка календарна година до достигане на 65-годишна възраст. От 31 декември 2016 г. осигурителният стаж по ал. 1 се увеличава от първия ден на всяка следваща календарна година с по 2 месеца до достигане на осигурителен стаж 37 години за жените и 40 години за мъжете.

Цитираната разпоредба сочи, че през 2022 г. жените следва да имат минимална възраст 61 години и 10 месеца и минимум 36 години и 2 месеца осигурителен стаж.

В случая към ноември 2022 г. С. е имала навършени 63 години и е имала общ осигурителен стаж в размер на 41 години, 5 месеца и 28 дни. Последното обстоятелство се установява от изготвената и приета по делото без възражения

справка (л. 81) от главен счетоводител при Дирекция „Комуникационни и информационни системи” на МВР.

От изложеното се установява, че в разглеждания казус безспорно са налице материално-правните предпоставки по чл. 106, ал. 1, т. 5 от ЗДСл за издаване на оспорения акт, а именно оспорващата е придобила право на пенсия за осигурителен стаж и възраст.

Съдът намира за неоснователни релевираните доводи за нищожност на оспорената заповед, поради това, че същата е издадена на основание друг нищожен акт – Заповед № 8121к-11337/21.09.2022 г. за утвърждаване на нов щат на Дирекция „Комуникационни и информационни системи” на МВР, издадена от Заместник-министър на Вътрешните Работи при условията на заместване на титуляра. От представените и приети две заповеди на Министъра на Вътрешните Работи № 8121з-1205/16.09.2022 г. и № 8121з-1205/16.09.2022 г., за оправомощаване на длъжностни лица, които да го заместват по време на отсъствието му, се установява периода, в чиито рамки М. Д. е изпълнявала функциите по общото и непосредствено ръководство на Министерството на вътрешните работи – от 19.09.2022 г. до 20.09.2022 г.

Заповед № 8121к-11337/21.09.2022 г. е издадена на 21.09.2022 г., поради което може да се предположи, че това е станало извън времевата компетентност, с която на Заместник-министър Д. са възложени посочените правомощия.

От друга страна настоящият съдебен състав намира, че в рамките на производството по оспорване на административен акт, провеждано по реда на чл. 145 и следващите от АПК не е възможно инцидентно произнасяне по валидността на друг административен акт, за който няма данни да е обжалван и обявен за нищожен от съд. Това е така, защото в чл. 17, ал. 2, изречение второ от ГПК е предвидено изключение, отнасящо се единствено за гражданският съд, според което той може да се произнесе инцидентно по валидността на административен акт, противопоставен на страната, която не е била участник в административното производство по издаването му. В случай, че страната по гражданското дело е била участник в производство по издаването на административен акт, то защитата си срещу него тя може да упражни по реда за съдебното обжалване на индивидуалните административни актове.

В разглеждания спор със Заповед № 8121к-11337/21.09.2022 г. е утвърден щат на Дирекция „Комуникационни и информационни системи” на МВР. От съдържанието на същата не се установява категорично, че заповедта, с която С. е била преназначена на заеманата от нея длъжност към момента на прекратяване на служебното ѝ правоотношение, е била издадена именно на основание на този, сочен за нищожен акт. Липсата на такава връзка е допълнителен аргумент, в подкрепа на извода, за неотноситимост на Заповед № 8121к-11337/21.09.2022 г. към валидността на уволнителната заповед, предмет на разглеждане в настоящето производство. Оспорващата е била преназначена на длъжността „държавен експерт” в сектор „Електронни услуги”, в отдел „Информационни системи” в Дирекция „Комуникационни и информационни системи” на МВР, със Заповед № 8121к-11811/04.10.2022 г. на и.д. Административен секретар на МВР на основание чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР и заявление рег. № 5290р-16567/30.09.2022 г. В този акт не се сочи, че е издаден на основание Заповед № 8121к-11337/21.09.2022 г. Няма данни за оспорване нито на заповедта за преназначаване, нито на тази, с която са утвърдени промените в щата на Дирекция „Комуникационни и информационни системи” на

МВР. Настоящият съдебен състав намира, че валидността на последната заповед би имала значение, ако служебното правоотношение на С. е било прекратено на основание чл. 106, ал. 1, т. 2 от ЗДСл – при съкращаване на длъжността. Но и при този случай, за да може да се релевират оплаквания за нищожност на уволнителната заповед е задължително провеждането на производство за проверка на валидността и законосъобразността на акта, с който е утвърден новия щат на дирекцията.

Неоснователни са и наведените доводи, свързани с връчването на предизвестие и на оспорената заповед. Дори да са налице пропуски в тази връзка, същите не могат да бъдат окачествени като съществени нарушения на административно-производствените правила, опорочаващи оспорената заповед до степен на незаконосъобразност.

От направените разсъждения следва единствено възможният извод - оспорената заповед е издадена при правилно тълкуване и приложение материалния закон. Същата е издадена от компетентен орган, в предвидената от закона форма, при спазване на материално-правните разпоредби и в съответствие с целта на закона, поради което следва да се остави в сила, а жалбата да се отхвърли като неоснователна.

По отношение на направените разноси, предвид на факта, че ответникът по оспорването, чрез процесуалния си представител е поискал такива, на същия следва да се присъдят разноси.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. Т. С., от [населено място] срещу Заповед № 8121к-13471/22.11.2022 г. на Министъра на вътрешните работи, с която на основание чл. 106, ал. 1, т. 5 от ЗДСл е прекратено служебното правоотношение на оспорващата.

ОСЪЖДА Д. Т. С., с ЕГН [ЕГН] да заплати на Министерството на вътрешните работи, на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, във връзка с чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК, сумата от 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.